

Bůh knám promluvil

Hošťálková 24. 12. 2017

Písně: 641, 292, 299, 422, 453

Čtení z Písma: ev.Jana 1, 1 - 5. 9 - 14

Text kázání: ep.Židům 1, 1 - 3

Milí bratři a sestry,

možná se nám zdá, že toto slovo které jsme četli, je v této vánoční atmosféře příliš střízlivé a formální a především nevánoční. Je to spíš velmi hutná výpověď víry. Je to slovo málo slavnostní, zcela v něm chybí to, co je nám o Vánocích důvěrně známé - betlémské jesle, v těchto jeslích dítě, pastýři na polích, uprostřed noci andělský chvalozpěv, mudrci od východu.

Ale přesto, tato zvěst - zvěst těchto prvních tří veršů epištoly k Židům - k vánočnímu poselství patří též. Porozumíme jí, když sestoupíme o vrstvu hlouběji, když nebudeme ulpívat jen na líbivém povrchu, na tom, co nám je milé a blízké. Tehdy, kdy se o to pokoušíme, častokrát žasneme, jak jsou tyto výpovědi, které nám jsou skrze Ježíše Krista nabídnuty, obsáhlé, silné a mohutné. A tak to, co ten starý, nám důvěrně známý, příběh o narození Ježíše Krista, jen naznačí, může zde být rozvíjeno do šířky, hloubky a plnosti. Chceme z těchto veršů epištoly vyzvednout čtyři zásadní pravdy, které v tomto slově smíme zahlédnout:

1. Ježíš je Slovem Božím.

On nám nejen Slovo Boží tlumočí, tak jak to dělali všichni proroci před ním. Jeho Slovo není jen signálem, poselstvím, zvěstí. Ne, on sám tímto Božím Slovem **je**. Tak to zahlédl a tak tomu porozuměl také Jan na ostrově Patmos a zaznamenal v knize Zjevení.

Boží Slovo je jménem, které popisuje Ježíšovo bytí, jeho charakter a působení. Boží Slovo není jen zvukem, nebo nějakým preludem, ale (řecky) „dynamis“ - silou, mocí, chlebem života. Ono je schopno vstupovat do našeho malého životního prostoru, proměňovat jej a zúrodňovat. Má zavlažující, hojivou a napravující sílu. Boží Slovo stvořitelky zasahovalo a zasahuje do světového dění i času na samém jeho počátku, v přítomnosti a bude tomu tak i do budoucnosti. Bůh **„nese všecko svým mocným Slovem“**. Jeho Slovem je tedy nesen celý náš svět, tak to zde slyšíme.

2. Ježíš Kristus je „odleskem Boží slávy a výrazem Boží podstaty“.

Kdo vidí jeho vidí Otce. Tak to také sám Ježíš poví svému učedníku Filipovi, když jej Filip žádá o to, aby jim ukázal Otce (J 14,8). Ježíš Kristus tímto boří všechny falešné obrazy a představy o Bohu, které si člověk od pradávna dělal, když si jej formoval podle svých vlastních snů a přání, nebo také různých strachů. Tímto Kristus také naplňuje obrovskou touhu lidstva poznat neznámého Boha, který je ve svém soudu a svých cestách člověku často tak nepřístupný a nepochopitelný.

Jak mnohý člověk - týká se to také nás - ve vypjatých, temných chvílích svého života, když se dostavilo utrpení, nespravedlnost, pochybnost nebo skepse, úpěnlivě volal k Bohu: „*Pane, zjev se mi, dej se mi poznat!*“ Tak tomu bylo také se starozákonními svědky a modlitebníky, když volali, ano, křičeli k Bohu: „***Kéž bys protřhl nebesa a sestoupil dolů!***“ (Iz 64,1). - A Bůh se přiznal k tomuto volání mnohých, on to opravdu vykonal! Tu konkrétní, dobře známou noc nad Betlémem protřhl nebesa a na tuto, hříchem skrz naskrz prolezlou, nespasenou a nevysvobozenou, zemi byl seslán jeho Syn, aby jí byl, skrze něj, darován jeho, Boží, pokoj. „*Svět ve tmách chodil, Kristus se zrodil! Raduj se, raduj, ó křesťane!*“.

Marně se člověk všech časů snažil a namáhal útočit na nebesa - a třeba se proti nim i bouřit - svým duchem a rozumem. Ale Bůh se dal člověku poznat tím, že v Ježíši Kristu k nám ze své strany vybudoval most, po kterém se k němu smíme blížit a tak jej poznávat, „***on je odleskem Boží slávy a výrazem Boží podstaty.***“

3. Ježíš Kristus nás smířil s Bohem.

Není jen oním pomyslným „mostem“, po kterém bychom se mohli k Bohu blížit a který by nám zprostředkoval poznávání Boha. On pro nás dělá mnohem více. To, co pro nás vykonal a podstoupil je ještě mnohem větší a krásnější. Ve své nepochopitelné lásce šel pro nás až na smrt a touto sebeobětí vydobyl člověku odpouštění hříchů: „***dokonal očistění od našich hříchů***“. Udělal to, čeho bychom my sami nebyli nikdy schopni, ani kdybychom nad svým hříchem prolévají hořké slzy žalu. „*Kristus se snížil, aby nás smířil! Raduj se, raduj ó křesťane!*“ Tím je nám dána možnost nového počátku. Kdo tuto Boží milost vděčně přijímá, bude touto milostí také proměňován, nezůstane to v jeho životě bez odezvy.

Četl jsem o jedné události, která se odehrála již dříve: V jednom mnohapatrovém hotelu vypukl požár. Ve chvíli, kdy ve 14-tém patře již šlehal plameny z oken, stála v 15-tém patře u okna žena se dvěma dětmi v náručí a zoufale křičela o pomoc. Přivolání hasiči vytáhli dlouhý požární žebřík, který však až k tomuto oknu nedosáhl, chybělo málo. Jeden hasič se v té chvíli rozhodl k odvážnému činu: na nejvyšší příčce žebříku vylezl na záda svému kamarádovi, povyskočil a rukama se zachytil o okenní rám. Svého přítele se ještě chodidly dotýkal a tak vznikl živý most. Po jeho zádech se ve strachu dostaly na žebřík obě děti i s jejich matkou. Hasič sám již neměl dost sil na to, aby se dos tal zpět a zřítíl se k zemi. On sám přišel o život, ale jeho odvážnou láskou, ve které se neobával nasadit ani vlastní život, byli zachráněni tři lidé.

Tento obraz nám může být pomocí k pochopení toho, jakým způsobem zachraňuje Ježíš Kristus. Vzal na sebe naši smrt, abychom my mohli žít. „***Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.***“

4. Ježíš Kristus je Král králů a Pán pánů.

On sám se takto představil společenství svých nejistých učedníků, když je vysílal do světa, aby roznegli a dosvědčovali jeho spásné dílo ve všech končinách země, a tak pokračovali v jeho službě lásky. Měli být ujištěni o tom, že stojí ve službách nejvyššího Krále a Pána, a že mu zcela a cele patří. Ten, který svou božskou moc, během své pozemské pouti, nenesl na odiv, jejich Pán a Mistr, na konci Matoušova evangelia pověděl: „***Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.***“

Tato jeho jasná proklamace má v našem životě odbourat všechn strach a nejistotu a naopak nás osmělovat k tomu, abychom byli schopni pro tohoto Pána něco obětovat a riskovat. Možná jsme si příliš zvykli hledět na Ježíše Krista spíše přes jeho vnější bezmoc, jako na obětovaného Beránka, nebo Muže bolesti, visícího na kříži. Ale v byzantských kostelích je nám Kristus představován především jako „Pantokrator“ Všemohoucí a nade vším panující Pán. Sedí s žezlem v ruce na královském trůnu a z výšin oltářního prostoru hledí na všechny přítomné. Tito mohou uhýbat zrakem a obracet se kamkoliv, ale před plamenným zrakem tohoto Krále se nemohou skrýt ani utéct.

Milí bratři a sestry, platí, že Ježíš Kristus je Králem králů a Pánem pánů. Při všem, co na církve Ježíše Krista zde na zemi ještě čeká, co bude možná muset ještě vytrpět, smí vědět a žít jistotou, že Kristus zvítězil. To zůstává a po všechny věky zůstane jisté a trvalé! Jeho je celý svět!

A on není Králem jen v říši tohoto viditelného světa, jak nám to dále dosvědčuje epištola k Židům, jemu jsou poddány též všechny neviditelné temné mocnosti, právě tak jako světlé zástupy jeho andělů. *„Andělé v nebi Pána velebí! Raduj se, raduj, ó křesťane!“* A tak se radujme, křesťané a přivlastněme si, že naším úkolem je: dosvědčovat v tomto světě, v každém čase, panství našeho Pána Ježíše Krista.

Amen.